JUSTICIA SOCIAL

Núm. 122 - Any III - Epoca III | Barcelona, 4 de Novembre de 1933 | Número solt: 15 Cts.

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

La lluita electoral contra la reacció

Recolzada per la U. G. T., la U. S. C. pacta amb l'Esquerra Republicana per impedir el triomf de la Lliga

La U. S. C. als seus militants i Seccions

Companys: La dissolució de les Corts Constituents provocada per un moviment reaccionari de gran volum, planteja al país un problema greu i vital per a les noves institucions i per al règim. Des del mateix instant en què l'atac podia donar-se per reeixit, la Unió Socialista de Catalunya, amb plena consciència de la seva responsabilitat, va fer una invitació a l'avinença de tots els partits republicans de Catalunya que havien votat la Constitució per tal que presentessin un front únic de combat que no solament assegurés una victòria que sembla indiscutible, sinó que demostrés la decisió de la immensa majoria dels ciutadans de consolidar el nou règim i esclafar una vegada més les forces que més o menys obertament propugnen per una restauració i una dictadura de dretes.

La nostra crida va ésser immediatament recollida per l'Esquerra Republicana de Catalunya, partit amb el qual havem anat coaligats en les tres lluites electorals darreres i amb el qual havem compartit el goig de les victòries més esclatants, com havíem compartit amb els seus homes més destacats els dolors i persecucions de temps pretèrits. Altres partits republicans intentaren més tard una concòrdia que si no va cristallitzar en una unió efectiva de les forces esquerranes de Catalunya, no fou per culpa atribuïble a la Unió Socialista de Catalunya. Ens resta només deplorar que aquesta coalició no fos possible, i afirmar que, en tot moment, es trobaran en nosaltres les màximes facilitats perquè la intelligència es realitzi, arribant, si convingués, a tota mena de sacrificis.

Nosaltres anem en coalició amb l'Esquerra Republicana de Catalunya i amb les altres forces autènticament republicanes que s'hi ajuntin, amb tota dignitat i amb el més noble desprendiment. No anem a guanyar llocs — cosa que mai no havem discutit —, sinó a obtenir una tribuna a la qual tenim dret per la força que representem i des de la qual exposem serenament el nostre ideari i estimulem els partits que ens han acompanyat en les jornades electorals a què restin fidels a llurs compromisos. No volem res sinó és el dret d'exercir la nostra tasca d'afirmació i de crítica, i fins a l'hora present, els nostres circumstancials aliats de l'Esquerra Republicana han trobat en la nostra magnífica independència i en la nostra inflexible rectitud la pedra de toc que contrasta els encerts o errors que l'acompanyen en les funcions de preeminència i de responsabilitat que voluntàriament ha assumit en aquesta hora transcendental per a la vida de la nostra terra. Però sempre han trobat en nosaltres —i així ho han reconegut— lleialtat, puresa d'intenció i respecte als homes i les coses que indiscutiblement el mereixen.

Tothom sap que la nostra ideologia ens porta molt més enllà de les realitzacions que poden oferir els partits republicans d'esquerra. No és solament laicisme, predomini del poder civil, abolició de castes i de privilegis, autonomia, difusió de la cultura en el poble i altres postulats que han començat a prendre cos en l'esfera de la República el que nosaltres propugnem, sinó que tenim l'ambició d'organitzar la societat damunt de bases econòmiques completament renyides amb el sistema capitalista imperant, i que sempre que acceptem llocs de responsabilitat o de representació serà amb el propósit ferm i decidit de preparar en el possible el trànsit majornable a un règim de més justícia social. Naturalment que la Unió Socialista de Catalunya no pot exigir dels seus aliats electorals l'acceptació dels seus principis, però sí té el dret d'advertir als seus amics contra el perill de caure en possibles desviacions de la fidelitat deguda a les normes estrictes de la més pura democràcia popular.

No altra cosa ha estat el gest de la Unió Socialista en cridar l'atenció a l'Esquerra Republicana de Catalunya sobre l'aspecte que presentava el festival i exhibició que va tenir lloc el diumenge dia 22 del passat mes d'octubre a l'Estadi de Montjuïc i les interpretacions pejoratives que se li podien donar. I ha estat després d'haver rebut satisfacció plena i la més absoluta fermança que el Partit aliat era no solament un defensor de la democràcia pura en el sentit més exigent del mot, sinó que en la seva pròpia organització interior hi havia els elements necessaris de la seva defensa i preservació, que la Unió Socialista de Catalunya ha pogut ratificar amb plena consciència la coalició que unirà les candidatures dels dos partits en la lluita del 19 de novembre. Altrament, tampoc no teníem el dret de dubtar de la conseqüència i de la rectitud democràtiques dels homes amb els quals havem conviscut en hores difícils i la vida dels quals és una executòria de fidelitat als grans principis.

Ara, companys i simpatitzants, ens cal que tothom entengui que la Unió Socialista de Catalunya i la Unió General de Treballadors obren per compte propi sense que els impressionin els desbordaments de passions perdonables en aquests moments de lluita. Tothom té el dret d'opinar i de jutjar, però tothom ha de saber que els nostres actes són purament «nostres». Les nostres decisions estan preses, i anem a demostrar una vegada més la nostra lleialtat i la nostra generositat que mai n'ngú, honradament, no ha pogut posar en dubte. ¡A la lluita, amb resolució i entusiasme! Que sigui el nostre concurs i el nostre esforç, com en altres ocasions, el que determini la victòria i Catalunya i Espanya tota es reafirmin el dia 19 de novembre en la voluntat de consolidar les llibertats assolides, punt de partida de la societat futura, de la República social que és la nostra aspiració suprema.

El Comitè Executiu de la Unió Socialista de Catalunya: Comorera, Joan; Martínez Cuenca, Marian; Folch i Capdevila, Rafael; Palomas, Ramon; Fronjosà, Joan; Obac, Antoni; Capdevila, Joan.

¿Qui és el feixista?

El diari del senyor Hurtado no s'està cap dia de maltractar de feixista algú. El mot «feixisme» o els seus derivats ha aparegut en totes les columnes del diari, a totes les mides i a tots els cossos. Ningú no s'escapa del qualificatiu infamant. Tot el que no fa olor hurtadesca, o nicolauesca o tot darrerament, lluhiniana, és feixisme autèntic, feixisme pur. Però en castellà hi ha una dita que recomana «no mentar la soga en casa del ahorcado», que ací — o més ben dit, a casa del senyor Hurtado — s'aplica a meravella. Doncs, ¿qui ha estat a casa nostra — tot darrerament a una conversa «instructiva» al Casino de Sans — l'apologista i l'exalçador de la classe mitjana, aquesta classe que arreu del món — i a casa nostra no és pas una excepció — és el nervi i el nucli orientador de tot moviment feixístic?

Feixisme no és pas un aparell exterior a l'abast de qualsevol ideologia, sinó una posició socialment reaccionària com la que interpreta i exalça el senyor Hurtado i com predomina entre els rengles d'Acció Catalana, excelsa cleda d'intellectuals preciosistes i de botiguers de via estreta que, enduts per una desesperada fúria de masoquisme, es martiritzen constantment amb els apellatius de demòcrates i liberals, sense veure que la força dels seus interessos i llur formació essencialment reaccionària els duu indefectiblement allà on els pertoca estar: al costat de la Lliga, de la qual socialment mai no s'han separat.

Cessi, doncs, el senyor Hurtado en el seu faquirisme, que no emociona ningú, i resigni's al seu destí que l'arrossega implacablement al feixisme. Serà un bell coronament d'una vida, un consol i una alegria de les seves velleses. L'esdevenir el guia, el numen, l'orientador de les classes mitges; el donar satisfacció a llur despit i a llur esperit de revenja; el donar llustre a llur mentalitat grisa, roïna i miserable, és una glòria que no està a l'abast de qualsevol. Serà més que Cambó i Lerroux. Serà quelcom de semblant a Goering. Preveient la seva aparició, «Le Rire» ja li ha dedicat un número extraordinari, un número inefable. Els cansaladers i els bacallaners i els marxants de màquines agrícoles es preparen ja a ovacionar-lo i a victorejar-lo, inflats de mans i roncs d'entusiasme. I a assassinar, en tombar la cantonada, aquell obrer secretari d'un sindicat i aquest altre, director d'una cooperativa.

La candidatura U.S.C.-Esquerra, és el millor baluard contra la Lliga. Propagueu-la!

Un feix d'agraris

Els pagesos de quota de l'Institut Català de Sant Isidre, envalentits per l'ambient espesseït que estan ellaborant les forces reaccionàries de tot Espanya, es van congregar diumenge a la plaça Monumental per acordar resistir-se a les lleis de la República.

L'assemblea dels propietaris agrícoles de Catalunya, tan ben secundats pels escanyallogaters de la Cambra de la Propietat Urbana de Barcelona, que hi eren en lluïda representació, sota l'aparença d'unes conclusions que algun propietari fent de *pagès* ha qualificat de tèbies, és un perill per a la Revolució tot just començada a Espanya, ja que no és precisament el contingut d'aquestes conclusions acordades, sinó l'afany i l'ànima que les aguanta allò que la classe obrera del camp i de retruc la de ciutat, ha de tenir en compte.

Els nostres propietaris agrícoles parlen un llenguatge prou clar i repeteixen que «no toleraran» reformes que ells qualifiquen d'expoliació, encara que vinguin sancionades per les lleis de la República. L'assemblea de la Monumental encara ha tingut un valor més alt en la gradació de la seva greu significació. El propietari agrari, individualista, eixarreït, localista, obre els braços fins enllà de l'Ebre i els estén a Gil Robles per participar en la croada feixista — i aquest sí que és un veritable moviment feixista — que mena el líder d'Acció Popular per esclafar la República i el que s'ha salvat encara d'aquesta vasta conspiració contra el règim, iniciada en el precís moment que les masses abrandades d'entusiasme, el 14 d'abril, creien que havien acabat amb un règim que per l'espai de segles s'havia deshonrat tot empobrint i imbecillitzant el país.

Cal que els treballadors de Catalunya i d'Espanya vigilin atentament els maneigs d'aquestes colles que dient-se agraris — per covardia moral de presentar-se com el que són: monàrquics, anticatalans i antirepublicans — no tenien altre objectiu que el d'assassinar la República i el seu contingut.

Els candidats de la U. S. C.

SON ELEGITS ELS COMPANYS FOLCH I CAPDEVILA, VILADOMAT, BARJAU, COMES, XIRAU I RUIZ LECINA

Com estava anunciat, dissabte passat tingué lloc a la Casa del Poble la votació definitiva dels dos candidats que presenta la U. S. C. per la circumscripció de Barcelona-Ciutat. Durant les hores hàbils per a la votació, la casa del Poble bullí d'una gran animació de companys que venien a complir llurs deures de militant. La mesa electoral fou presidida pel company Martínez Cuenca, actuant de secretaris Montané i Gener.

A les onze en punt es donà per acabada la votació i davant d'una gran concurrència de companys es procedí a efectuar l'escrutini com a resultat del qual foren proclamats candidats els companys Folch i Capdevila i Viladomat. En ordre dels vots aconseguits seguien els companys Granier-Barrera, Pere Soler, Torroja, Coloma, Ardiaca, Rossell Montané, Farré, Ramis, Barjau, Sallés, Sànchez Marin, Forment, Duran Rossell, Rodríguez, Bonet, Fernàndez, Joaquim Xirau, Josep Xirau, Mira, Castillo, Nieto, Coma, Grau Vallverdú, Arnau, Capdevila i Forasté. El resultat de l'escrutini fou acollit amb grans aplaudiments.

Les votacions de les seccions de Barcelona-Circumscripció donaren per resultat la proclamació com a candidats dels companys Barjau, de Badalona i Comas, de Mataró. Segueixen, en ordre de vots els companys Claret, Forment, Vila Cuenca, Rossell Montané, Ardiaca, Serra Moret, Vendrell, Gabina Viana, Coll Creixell, Granier Barrera, Carqués, Torrúbia, Folch i Capdevila, Casals, Codina, Alès, Pujol, Xaparro, Moncunill, Coll, Graupera, Armengol, Romaguera, Puig, Calls, Comorera, Anglas, Tria, Calvet, Vinyes, Saleta, Bonet i Gonzàlez.

El resultat de les votacions de les Seccions de Girona i Tarragona fou de proclamar com a candidats els companys Xirau (Joaquim) Ruiz Lecina, respectivament. Ens manquen, en el moment de tancar l'edició, les dades complementàries de l'elecció.

Ajornament de la controversia Ardiaca-Vidal i Guardiola

A causa de circumstàncies diverses, s'ha ajornat fins a dissabte vinent, dia 11, a la mateixa hora, la controvèrsia concertada entre el company Ardiaca i el senyor Vidal i Guardiola, que tanta expectació ha desvetllat entre els nostres cercles.

Es recorda que l'entrada serà per rigorosa invitació, la qual podrà recollir-se des del proper dimarts, a la Casa del Poble, a totes hores.

Un acte trascendental

El míting de presentació de candidats

En mig d'un fervorós entusiasme, el company Comorera, en un discurs ple de lleialtat i de noblesa, explica als militants de la U. S. C. i de la U. G. T., la posició del nostre partit en la pròxima lluita electoral.

"Amb la seva entesa, la U. S. C. i la U. G. T. interpreten, en aquesta hora, els desitjos dels companys d'arreu d'Espanya",—afirma el company Vila Cuenca

L'expectació que havia desvetllat el míting de presentació de candidats per Barcelona de la U. S. C., es traduí dimecres passat a la nit amb un ple a vessar a la gran sala de la Casa del Poble, de militants de la U. S. C. i de la U. G. T.

Vila Cuenca

A dos quarts d'onze, el company Vila Cuenca, que presidia, secretari de la U. G. T., obre l'acte. Explica el significat de l'acte, al qual no s'ha voigut donar un caràcter apoteòsic, sinó una significació íntima, d'orientació dels militants de la U. S. C. i de la U. G. T. La U. S. C. significa per als treballadors de la U. G. T., la representació autèntica del P. S. O. E. Som nosaltres els que representem els desigs de la massa proletària del P. S. O. E. i de la U. G. T. d'arreu d'Espanya. Les raons de recolzar la U. G. T. l'actuació política de la U S. C. són que en moments tan difícils com els actuals no s'ha de parlar d'oficialitat, sinó que cal demostrar que l'esperit socialista va a lluitar contra la burgesia que presenta un front únic contra la classe proletària. En recolzar les forces de la U. S. C., no ens separem del principi bàsic de la nostra organització. El ple la U. G. T. considerà que a Catalunya havia de recolzar la candidatura de la U. S. C. perquè estimà que si en aquests moments la nostra força moral i material no l'ajudava, donàvem pas a la reacció representada per la Lliga Regionalista. Era preferible lluitar amb l'Esquerra que no lluitar contra la Lliga, perquè aquesta no pot ni tindrà mai consideració a les nostres forces, antagòniques per sistema, a les seves.

Aquells que pensin que la U. G. T. en recolzar la coalició de la U. S. C. amb l'Esquerra Republicana no té en compte els fets darrerament produïts en la política catalana, van equivocats. Si donàvem una ampla confiança a la U. S. C. per coordinar l'aliança, era perquè vèiem de quina manera s'organitzava la burgesia catalana. L'acte de la Monumental era molt més greu que el de l'Estadi; significava l'anorreament de la legislació de la República i de l'Estatut.

Cal manifestar d'una manera essencial que nosaltres anem a la lluita amb la decisió de vèncer; si perdem, no serà per manca d'energia o de virilitat. Anem a vèncer la reacció; no al capitalisme. No es podrà vèncer al capitalisme sense un esforç coordinat de tota la classe obrera. I avui, quan veiem que la Federació de Sindicats Units de Barcelona recomana l'abstenció electoral, cosa que significa recomanar la victòria a la Lliga, hem do manifestar-vos i hem de dir que anem a lluitar primer que ningú contra el règim capitalista per obtenir posicions que ens permetin la millor realització de les nostres reivindicacions. Davant de la unió de les dretes, ens alcem d'una manera enèrgica i us diem que el que cal que triomfi avui dia a Catalunya és la coalició on figura la U. S. C. recolzada per la U. G. T., amb el ben entès que nosaltres, a l'endemà de la victòria, serem els fiscalitzadors del partit majoritari i quan aquest deixi la bandera de la llibertat promesa al poble, serem nosaltres els que la recollirem i el durem a la seva reivindicació absoluta. (*Gran ovació.*)

F. Viladomat

Agraeix als militants per la seva elecció. Es sent satisfet de poder intervenir en la lluita que s'anuncia per a la consolidació de la República. Ataca al President de la República per la seva actuació reaccionària. Diu que cal fer intervenir el poble en la fiscalització de la marxa política de la República. (*Aplaudiments.*)

Folch i Capdevila

Promet posar tota la seva intel·ligència i voluntat en complir l'encàrrec dels militants de la U. S. C. en elegir-lo com a candidat. Se sent orgullós d'intervenir a la lluita electoral que es prepara entre els dos grans sectors en què s'ha dividit la política espanyola: marxisme i anti-marxisme.

Els atacs de les forces antisocialistes es basen en el concepte de la llibertat. Combat la llibertat d'ensenyament, arma de què es val la burgesia per lluitar contra el laicisme de la República. Nega la llibertat de treball i proclama l'alliberació del treball com a postulat fonamental del Socialisme. Explica el concepte marxista de la lluita de classes. Rebutja la imputació que es fa al Socialisme de combatre la família i precisa com ha estat el capitalisme el que ha destruït la família amb la seva organització social, que treu la dona i l'infant de casa per empresonar-los a la fàbrica. Justifica l'atac socialista a la propietat dels mitjans de producció i a les religions que embruteixen l'esperit. Rebutja el concepte burgès i reaccionari de la pàtria. Acaba prometent que en les seves actuacions treballarà pel Socialisme. Recorda les paraules d'Engels segons les quals si les reivindicacions dels obrers no es poden aconseguir legalment, s'han de resoldre revolucionàriament. (*Aplaudiments.*)

Joan Comorera

El President del Comitè Executiu de la U. S. C. és acollit amb una gran ovació i enmig d'un gran silenci, comença dient que el C. E. li ha encarregat una feina difícil que ell procurarà portar a terme d'una manera objectiva. Va a fer una relació de les gestions del C. E. de la U. S. C. en el período electoral i pre-electoral i comença amb les relacions amb el Bloc Obrer i Camperol.

EL B. O. C. NO ACCEPTA LA PROPOSTA DE LA U. S. C. D'UNIFICACIO MARXISTA

Recorda que la U. S. C. i els seus homes han estat víctima d'un atac sistemàtic pels òrgans periodístics del B. O. C. La caiguda de la social-democràcia alemanya, però, obrí els ulls a molts companys i s'iniciaren amb el B. O. C. i el grup dels «trenta» converses en tons cordials, en les quals la U. S. C. proposà la unificació del moviment marxista a Catalunya per ésser aquesta unificació l'única acció eficaç contra el feixisme. La proposició fou rebutjada; malgrat això, hem col·laborat en l'acció contra el feixisme, però hem vist que a la noblesa de les nostres intencions s'ha respost amb una intenció no tan honesta, una intenció simplement electoral. Així que s'anuncià la data de les eleccions municipals, el C. E. de la U. S. C. va rebre una carta molt cordial del B. O. C., proposant un pacte amb la U. S. C. i una tal Federació Socialista del P. S. O. E. A aquesta carta nosaltres contestàrem que calia aclarir primer què significava aquesta darrera indicació.

Eren aleshores els dies de la crisi del Govern Lerroux, dies d'inquietud i d'angoixa. Un dia d'aquells rebérem dels nostres companys de Madrid notícies més alarmants que mai i ens mobilitzàrem, posant-nos en contacte amb els companys del «Trenta» i amb els del B. O. C. per establir una entesa d'acció davant del perill que s'anunciava. Aprofitàrem aquella ocasió per parlar extensament amb Maurín sobre les cartes canviades, i li fèrem avinent que no podíem entrar amb relació mentre no s'eliminés un grup que no podíem reconèixer. Intentàrem fer-li veure que ells no devien entrar en els nostres plets interiors i que la seva posició no era lògica puix invitaven per a la formació d'un front únic, un grup sense representació de cap mena i en canvi deixaven fora el Partit Comunista de Catalunya.

Aquella nit jo vaig repetir a Maurín la nostra tesi que l'aliança electoral no té importància si no es va a una unificació. Si aquesta aliança significués la unificació, aquella mateixa nit hauria quedat signat el pacte, com així es va dir a Maurín.

Aquest criteri no fou acceptat, i veient això, enduta per la nostra transigència, proposàrem un pacte post-electoral que ens assegurés un cert período de respecte mutu i d'acció comuna. Cap de les condicions fou acceptada i davant d'aquesta feta, el C. E. de la U. S. C. aconsellà a la F. C. de Barcelona anar sola a les eleccions.

LA DISSOLUCIO DE LES CORTS CONSTITUENTS PLANTEJA LA NECESSITAT D'UN FRONT D'ESQUERRES

Aleshores es produí el cop d'estat de la dissolució de les Corts Constituents. Això canvià absolutament la situació i exigí noves actuacions. En conseqüència, el C. E. de la U. S. C. prengué la iniciativa d'anar a un ampli front d'esquerres contra la reacció. ¿Per què férem això? Perquè nosaltres, que som sincers, sabiem que no era possible un front obrer autèntic...

(En aquest moment s'origina un petit aldarull promogut per la interrupció d'un reduït grup d'oients que no pertanyen a les nostres organitzacions. Es tanquen les portes de la Casa del Poble i s'obliga els pertorbadors a callar i a restar a la sala. Restablert l'ordre, el company Comorera continua.)

...No era possible un front autèntic obrer i essent així no podíem enganyar els treballadors amb una farsa més. Teníem l'experiència del período municipal i vèiem que, fora d'aquest front, restaria una gran massa obrera. Si haguéssim vist que era possible un absolut front obrer, la U. S. C. s'hi hauria sumat, sense vacil·lacions, però no essent així, es veia clarament que la poesia revolucionària que significava aquest front no tindria altre resultat que lliurar la República a la reacció. Per això la U. S. C. va propiciar l'ample front d'esquerres. L'únic partit que respongué a aquesta crida fou l'Esquerra Republicana de Catalunya. A l'endemà mateix tingué lloc un canvi d'impressions amb el seu President. Aquesta coalició d'esquerres, al nostre criteri, anava des de l'Acció Catalana fins als comunistes, i així ho manifestàrem al senyor Macià.

EL FRACAS DE LES GESTIONS PROP DEL GRUP OPRIMIT I A. C.

Immediatament, el company Serra i Moret i jo iniciàrem gestions prop del grup Lluhí per tal de posar-lo en relació amb l'Esquerra. Les gestions es feren i el senyor Macià digué que ell no seria un obstacle. Però amb fonda sorpresa, a l'endemà veiérem com el grup «Opinió» accentuava els seus atacs contra l'Esquerra i arribàrem a la conclusió que sols es proposaven formar un front d'esquerres contra l'Esquerra. Es portaren també gestions prop de l'Acció Catalana, però tot fou debades, perquè aquests imposaren una participació de dotze candidats. L'Esquerra hagué de dir-los que només podia acceptar els tres que tenia, cosa que ja té molta importància, puix que cap dels actuals diputats no ha estat elegit pels vots del propi partit. El xantatge polític d'Acció Catalana no reeixí, sortosament, perquè era amb una gran repugnància que els nostres militants, sobretot els de fora de Barcelona, acceptaven la coalició amb el partit d'Hurtado. Quan el fracàs de la coalició era un fet, sortí el senyor Hurtado amb una nova proposta de coalició. A la reunió proposada hi acudí també el representant de la U. S. C., però davant de les exigències del senyor Hurtado, la proposada coalició tornà a fracassar. Fou solament aleshores quan nosaltres acceptàrem el pacte amb l'Esquerra i tots els partits que més tard s'hi vulguessin afegir. I fou aleshores quan es produïren dos fets que, explotats per la premsa reaccionària, produïren un histerisme col·lectiu ben explicable. El C. E. es donà compte de la gravetat del moment, i adreçà al President de l'Esquerra la carta coneguda demanant la dissolució dels escamots, carta inspirada en diversos objectius: en primer lloc, el d'aquietar els nostres companys; en segon lloc, el de lluitar contra certes tendències lamentables de l'Esquerra, i, finalment, la d'ajudar sectors dintre de l'Esquerra que lluitem precisament contra aquestes tendències.

L'Esquerra no negà la contestació, contestació cordial però que no ens satisfà. Insistírem. I a conseqüència d'això hem aconseguit el màxim que es podia aconseguir, com els militants de la U. S. C. i de la U. G. T. podran veure, i que ara, per delicadesa, us preguem fer gràcia de detallar-ho. Ens trobàvem en un moment de gran responsabilitat: el C. E. no podia escoltar els encoratjaments de la premsa reaccionària. S'estudiaren totes les possibilitats. No es podia anar amb Hurtado, l'advocat de casa Mateu, ni amb els pseudo esquerrans de «L'Opinió». Per altra banda, la U. S. C. no podia contribuir a enfortir un altre partit burgès que no pot més que nodrir-se amb elements que han de venir al nostre partit, ni podia permetre l'enfortiment d'«Acció Catalana», els homes autènticament esquerrans de la qual forçosament han d'anar a incorporar-se a un gran partit republicà liberal. No quedava més remei que anar amb el Front Unic o anar sols.

No podíem anar amb el Front Unic perquè no era tal front únic; sinó res més que poesia revolucionària sense eficàcia. Era temptador anar sols, però les circumstàncies tècniques, econòmiques i psicològiques ens feren veure la seva impossibilitat. Era difícil mobilitzar totes les seccions de la U. S. C., però tot i en el cas d'ésser possible, era necessari preguntar si, ad. huc obtenint el màxim èxit, podem aconseguir la victòria. I com que no era possible aconseguir les majories, el resultat final era el de donar la victòria a la Lliga Catalana. ¿I aleshores — ens preguntàrem — ja que anàvem recolzats per la U. G. T., quina situació seria per a aquesta a l'endemà de la victòria? A la Lliga no li interessa la U. G. T.; a la Lliga li interessa tenir al front a la F. A. I. I si, per altra banda, a pesar de la nostra abstenció, l'Esquerra guanyava sola, era necessari creure que en aquest partit es produiria potser també una reacció contra la U. G. T., que cal evitar de totes passades. L'única manera de defensar a Catalunya, l'Estatut i la República, era presentar un front semblant al del 12 d'abril. Fou tenint en compte totes aquestes consideracions que el Comitè Executiu de la U. S. C., vetllant pel prestigi del partit, de Catalunya i per la vida de la U. G. T., va acordar refermar el pacte electoral amb l'Esquerra.

Comencen uns dies difícils. Els nostres enemics ens tractaran de tot. Tot ens serà dit, per separar-nos, per disgregar-nos, per a desmoralitzar-nos. Cal que tots els companys tinguin el valor de controlar els seus nervis. Es possible que el C. E. de la U. S. C. s'hagi equivocat, puix no som infal·libles, però cal advertir que aquesta opinió dels companys no pot significar una indisciplina. Cal tenir en compte que totes les responsabilitats poden ésser exigides dintre el nostre partit. Cal que ens formem una nova consciència, cal saber el que és una disciplina socialista. Cal fer això, car de no fer-ho, ultra la indisciplina, hi hauria una injúria greu contra els membres del C. E., que en aquesta dies han sofert més que tots els militants, davant la gran responsabilitat dels moments i davant la sorpresa dels esdeveniments. Hem sofert per l'organització, hem viscut per l'organització. Hem cregut veure quina era la necessitat del moment polític. Creiem que hem encertat i sabem que en aquesta lluita tots sabreu fer un sol cos per lluitar pel triomf de les esquerres i per la destrucció definitiva de la reacció.

(Les darreres paraules del company Comorera, al qual s'ha vist molt emocionat al llarg del seu magistral discurs, són acollides per una enorme ovació que dura una llarga estona.)

Serra i Moret

S'aixeca en mig d'una nova ovació, fent avinent que, a causa de l'avançat de l'hora, creu indispensable ésser breu. Parla de la tasca realitzada durant els dos anys de la República i estima lògica l'aparició del moviment reaccionari. Ara, però, davant la feblesa dels guanys democràtics és necessari lluitar per la seva consolidació al costat dels partits esquerrans que la defensen com nosaltres. Fa esment de l'anunciada entesa inter-escandinava contra el feixisme i recorda les paraules d'Engels segons les quals si la revolució no la fan els obrers, la faran els burgesos.

Diu que amb la lluita establerta actualment arreu del món es tracta d'anar a la liquidació de la guerra i el seu rissec, rossec que han de pagar-lo els capitalistes o la classe obrera. I els capitalistes veuen que hi ha dos camins per a això: aconseguir una rebaixa per part dels països creditors o imposant una rebaixa dels salaris, com és el cas d'Itàlia i els altres països feixistes. Aquests darrers tenen interès en ampliar el seu règim i àdhuc en el pla de Roosevelt, es pot veure la reducció dels salaris de la classe obrera en forma de la depreciació del dòlar.

Totes aquetses temptatives tenen per conseqüència els moviments reaccionaris. La proclamació de la República espanyola fou una sorpresa per als països feixistes que avui s'han confabulat per enderrocar el règim democràtic espanyol o fer-lo impossible. Si es tenen en compte aquestes consideracions, veurem el camí que se'ns imposa com a classe obrera. Malauradament, a casa nostra no podem fer un front obrer que tingui eficàcia ni podem abstenir-nos de votar i per això no podem tenir la responsabilitat d'haver contribuït a la desaparició d'una cosa sagrada per nosaltres, com seria l'anorreament, pel triomf de la reacció, dels guanys aconseguits fins ara.

Hem de defensar l'home actual que creix enmig de moltes dificultats; no hem d'entestar-nos en un sentiment catastròfic que podria anorrear totes les nostres possibilitats d'avenç. L'home creixent té molts enemics, però nosaltres l'hem de defensar, més que mai. Si els treballadors no podem obtenir avui una victòria, no hem de renunciar a la lluita. Si res més no, hem d'imposar el contrast. Contra els partits d'esquerra, perquè són sols d'esquerra, s'han acumulat totes les infàmies, com si no ens recordéssim encara qui eren les dretes, com si no sabéssim que els que ens han manat sempre han estat els lladres. Deixem dir a tots els enemics i mantinguem la nostra lleialtat. Hem estat sol·licitats per tothom i això ens ha d'encoratjar a ésser més honestos, més lleials que mai. Siguem més fidels amb aquesta doctrina. La U. S. C., amb el temps de la seva existència ha marcat una doctrina que serà reconeguda per tothom. Ara i sempre hem d'ésser exigents amb els nostres homes, els quals sols davant nostre han de respondre dels seus actes. Espero que haureu tret la convicció que cal anar a la lluita no pas amb disciplina, sinó amb la confiança de la victòria. Ens interessa la victòria, no per tenir dos o sis diputats, sinó per donar fe de vida, car sols en la vida hi ha la nostra esperança, que no la volem per nosaltres, sinó per oferir-la als nostres ideals. Els treballadors de Catalunya votaran la coalició de la U. S. C. i de l'E. R. C. i haurem de felicitar-nos que el poble tingui una visió clara del que convé a tot Catalunya i a tot el poble. (Gran ovació).

El company Vila Cuenca resum l'acte No s'explica la pertorbació de l'acte, que considera promogut per elements pagats per la reacció. Siguin, però — declara — qui siguin, sàpiguen que nosaltres mantindrem la nostra posició i que la U. S. C. i la U. G. T., unides, aniran a la lluita amb el decidit propòsit de triomfar per tal de portar endavant les possibilitats de la Revolució Social. (Grans aplaudiments que s'allarguen bona estona. Els assistents entonen «La Internacional», i enmig de gran entusiasme es dóna per acabat aquest transcendental acte, sense que es promogués cap altre incident.)

Subscripció per a la lluita electoral

El Comitè Executiu de la Unió Socialista de Catalunya fa una crida a tots els afiliats demanant-los llur cooperació per a fer front a les despeses de la lluita electoral.

Cal que totes les Seccions obrin una llista de subscripció i recabin de llurs inscrits un màxim esforç, perquè la lluita pugui ésser portada com cal sense gasiveries que podrien entorpir el triomf que hem d'esperar.

Companys: no regategeu la vostra cooperació. Posant-hi tots la nostra voluntat i els nostres mitjans, aconseguirem la victòria.

Els que junts guanyaren la República, junts la consolidaran. Propagueu la candidatura U.S.C.-Esquerra!

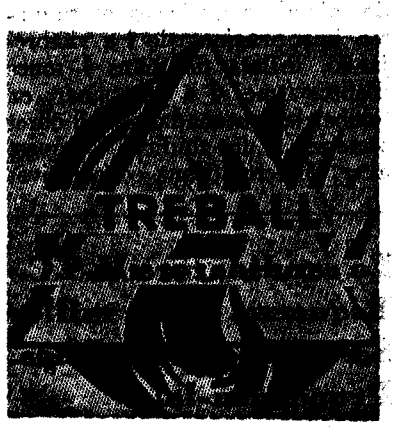

La llei electoral espanyola

Els polítics de les Corts Constituents van tenir a llurs mans les possibilitats de fer una Llei Electoral perfecta, sota el punt de vista democràtic, i no van saber fer-ho; millor dit, van fer-ho a mitges.

Considerem un encert la creació de grans circumscripcions electorals. Elles impossibiliten la política de capelletes. Els petits caciques que abans actuaven en el clos tancat d'un districte electoral que elegia un sol diputat, tindran necessitat de sumar-se a organitzacions polítiques més amples. Tot això hi guanyarem, perquè l'actuació i la visió política dels diputats serà menys restringida. I a no serà la promesa immoral de ponts o de camins electorals la que per ella sola faci moure els electors; forçosament haurà de parlar-se'ls també de qüestions més generals.

De totes maneres, no cal fer-se la illusió que desaparegui el caciquisme de campanar i de comarca; el que passarà i el que ja passa és que els partits cacics es posaran d'acord per a recolzar-se i fer prevaler també llur esperit raquític i miserable. Exemple: la Lliga, que serveix de nexe entre els cacics rurals.

Tothom sap que la Lliga, d'ençà de la difunta Mancomunitat, empara totes les manifestes del caciquisme rural per tal de poder disposar de la força electoral que aquest tenia sota el seu domini. I tots estem convençuts que faria el mateix, des de la Generalitat, si el poder de Catalunya autònoma caigués a les seves mans.

La Llei Electoral aprovada per les Constituents ha enfocat un altre aspecte de les eleccions, però l'ha resolt malament. Ens referim al coeficient de vots per a ésser elegit en primer torn. De moment, exigeix un 40 per cent dels vots emesos, però després ho rectifica en el sentit que basta que un candidat hagi tingut aquest coeficient perquè puguin ésser elegits en primer torn, tots els altres candidats que hagin tingut més d'un vint per cent.

Per què aquesta rectificació? Hem seguit des de molt temps la política francesa, i sempre hem vist que el segon torn d'elecció, el torn de *ballotage* que en diuen allí, ha estat la salvació de les esquerres. Sempre hem vist que al primer torn les dretes han portat avantatge i que les esquerres s'han refet al segon torn.

Per què? Es ben senzill de comprendre-ho. Les dretes, que s'uneixen no pas per ideals enlairats, sinó per a la defensa d'interessos, es posen generalment d'acord des del primer moment; solament qüestions personals els separen a voltes. En canvi, les esquerres, apassionades sempre per llurs respectius ideals, arriben poques vegades a posar-se d'acord des del primer moment. Són les xifres de vots del primer torn les que els obren els ulls i els forcen amb llur eloqüència a pactar per tal de barrar el pas a la reacció en el segon torn. Molts electors d'esquerra no perdonarien pas el partit o els homes que amb llur intransigència fossin causa del triomf de les forces dretanes. Abans del primer torn tothom creu en la possibilitat del triomf; després del primer torn, no cal dubtar davant dels resultats.

Com és natural, les dretes també s'entenen per al torn de *ballotage*. Generalment, s'enfronten dos candidats, el que voten totes les dretes i el que voten totes les esquerres. Es clar que això de dretes i esquerres és relatiu; depèn del lloc i del moment.

Els districtes amb un sol candidat dificulten els pactes. De molts anys ençà, els socialistes tenen establert un acord tàcit amb els radicals i els republicans socialistes de Painlevé (que acaba de morir), pel qual quan hi ha en un districte un candidat de dretes que podria triomfar al *ballotage* els candidats d'esquerra desisteixen a favor d'aquell candidat també d'esquerra que hagi tret més vots al primer torn. Això requereix una entesa general que ofereixi les degudes compensacions.

Les dretes, entre elles, solen fer el mateix, però les esquerres han anat més dividides al primer torn, i la unió en dos grans blocs els és gairebé sempre avantatjosa.

Aquí, a casa nostra, les grans circumscripcions faciliten l'entesa. De totes maneres, aquesta no és pas sempre possible des d'un principi. El que és ben segur que el bloc d'esquerres es formaria inevitablement quan un primer torn d'elecció hagués palesat amb xifres que la divisió és la desfeta i que la unió representa el triomf.

Les esquerres franceses donen una importància cabdal a aquest sistema de dos torns d'elecció. I la donen també a un coeficient electoral alt. Recordem ben bé com les dretes volien una vegada reduir a un quaranta per cent el coeficient per a ésser elegit. I les esquerres defensaren amb braó que fos el cinquanta per cent. Per què? Es fàcil de comprendre. Un coeficient més alt fa més difícil les sorpreses, i les esquerres volen trobar-se a cobert de sorpreses. Saben que solament per sorpresa podrien ésser vençuts, i no volen que les dretes disposin d'aquest possible avantatge.

No hem comprès mai a què obeeix aquest quaranta per cent de la Llei espanyola. I comprenem menys encara com poden haver-hi candidats elegits amb un vint per cent de vots.

¡Tan fàcil com hauria estat acordar un coeficient de cinquanta per cent per a tots els candidats, en el primer torn! Amb això i amb l'existència de grans circumscripcions, la victòria electoral de les esquerres hauria estat segura i esclatant.

JOSEP COLL CREIXELL

Galetes Chiquilín

Molt ben torrades

Nutrició intensa

Paquet 200 grs., UNA PESSETA

Oficines electorals de la U. S. C.

Oficines Centrals:

PRIMER DE MAIG, 7

(CASA DEL POBLE DE BARCELONA)

Oficines a totes les Seccions de la U. S. C.

Cinc de barreja

SAMARRETES ELECTORALS

Les dames sedasseres de la Lliga es dediquen aquests dies a repartir calçotets i samarretes entre les probables — ai las! — electores dels barris extrems, per tal que se'n gaudeixin encara menys probables electors masculins.

Suposem que aquestes samarretes deuen portar brodat l'escut de la Lliga — aquell de les antigues capçaleres de «La Veu»—, com un equip de futbol.

ENCARA HI HA CLASSES

Lerroux ha dit, després de menjar bé, que molts companys alcaldes socialistes «són simplement uns llicenciats de presidi».

Es veritat. Molts companys nostres — avui alcaldes o no — varen anar a presidi sota l'antic règim per la seva acció revolucionària.

Lamentem no poder dir el mateix del senyor Lerroux, aquell que «le tenia miedo a la cárcel».

ELS GRANS ESDEVENIMENTS

Alguns diaris han publicat una nota del Partit Nacionalista Republicà d'Esquerra que comença amb aquest preàmbul:

«Per tal que el Secretariat del Partit Nacionalista Republicà d'Esquerra pugui tenir l'eficiència necessària, principalment en aquest moment de la seva estructuració i alhora pel fet de les properes eleccions, el Secretari General del Partit, d'acord amb el Consell General d'Actuació Política...»

I la nota acaba, a continuació:

«...ha nomenat el senyor Miquel Albert secretari adjunt.»

Ignoràvem que l'amable senyor Albert fos portugués.

NO TANTA DIPLOMACIA!

El diari del senyor Hurtado va parlar, en una nota editorial, de «diplomàcia secreta» entre la U. S. C. i altres partits.

Tothom sap que les nostres negociacions han estat a la llum del dia i a base de documents públics, facilitats oficialment, com és norma dels partits socialistes. Però encara que no hagués estat així, no comprenem que el diari del senyor Hurtado posi en evidència el seu inspirador.

En efecte, tothom sap també que Amadeu Hurtado era fins fa pocs dies president de la Comissió d'Estat, que orienta la diplomàcia; que era i és encara aspirant a ministre d'Estat (és a dir, cap suprem dels diplomàtics), i que es pensa ésser ell mateix un diplomàtic notable.

No s'hi val, doncs, a blasmar els procediments de diplomàcia en el seu diari. I, si no s'hagués d'ofendre, li diríem que el diplomàtic és ell.

UI, QUINA PORA!

Ja han sortit — és clar — els consabuts manifestos anarquistes aconsellant als obrers que no votin, i per tant afavoreixin de retop els candidats dels burgesos, si es volen emancipar.

Un d'aquests manifestos repartits pels nostres carrers, plagia Marx d'aquesta forma:

«La emancipación de los trabajadores a de ser obra de los trabajadores mismos.»

Aaaaa'l

EMANCIPEM-NOS TOTS

Entre aquests manifestos «terribles», el més significat era el que va fer l'«Agrupació Pro Cultura Faros». Si més no, demostrava una cosa: que tenien raó de voler adquirir la cultura que els fa falta per dirigir-se als obrers.

Ja està bé que ens vulguin emancipar, nosaltres i els altres. Però, ¿i si començaven ells?

UNA VAGA A MITGES

Ara aquells energúmens de Llum i Força que estaven disposats a fer d'esquirol anuncien una vaga catastròfica. Diuen a tothom que se'ls vol escoltar que anem a quedar tots sense llum ni força.

Podria ésser, amb alguns pistolers que posin bombes —i que no han estat mai treballadors i encara menys de Llum i Força —, que nosaltres ens quedéssim sense llum. Però, en canvi, és segur, pel que fa a ells, que es quedaran sense força.

L'AUCA DEL SENYOR ESTEVE

Les dames i els cavallers de la Lliga — ai, sí — que se'n van a comprar vots per aquests móns de la República laica, miren sempre de trobar-los baratets. No tan sols ofereixen samarretes i estrenya-caps, sinó que donen duros. Això sí, amb parsimònia.

Un duro — ni que fos un de sol — per vot, resultaria massa car. Per això a una companya del Poble Sec, molt pobra, li ofereixen tres duros per cinc vots que té a cosa seva, i una manta que deu ésser de propina.

Es veu que apliquen el principi comercial de fer descomptes per partides.

VIRUS

Enterrament

Dissabte passat morí a Santa Coloma de Gramanet, Rosa Bover, germana del nostre company Josep Bover, president de l'Agrupació Socialista (U. S. C) de dita població.

A l'acte de l'enterrament, que tingué lloc el dilluns, acudiren representacions de la Casa del Poble de Santa Coloma i Barcelona, del Sindicat d'obrers de transport mecànic (U. G. T.) de Barcelona i un gran nombre de companys i amics. L'acte constituí una sentida manifestació de dol.

Rebi el company Bover el nostre més sentit condol.

FEDERACIO ESPORTIVA DE LA U. S. C.

Convoca tots els seus afiliats a la reunió que tindrà lloc el proper dilluns, dia 6, a les 10 de la nit, a la Casa del Poble, carrer Primer de Maig, 7.

L'INCENDI DEL REICHSTAG

(Continuació)

nitrov era extremament curós i cautelós en les coses polítiques i havia combatut sempre el terror individual.

Els darrers testimonis parlaren a favor de Torgler. Foren l'autor dramàtic Ernst Toller i la senyora Schuetz, la dona del diputat comunista qui havia estat assassinat pels nazis.

LES CONCLUSIONS DEL CONTRA PROCÉS DE LONDRES

Acabades les sessions del contra-procés de Londres, la comissió es posà immediatament a redactar l'informe que havia de recollir els resultats de la seva investigació. Aquest informe, fet públic a mitjans de setembre, pocs dies abans del començament de la farsa de Leipsic, produí una sensació profunda arreu del món. Les conclusions a què arribava després d'un procés d'investigació imparcial i objectiu establien d'una manera categòrica la innocència dels quatre inculpats i llança una llum clarissima sobre els veritables motius i els autors evidents de l'incendi del Reichstag. Després de donar compte del procediment emprat per la Comissió en els seus treballs d'investigació, l'informe descriu i estudia l'ambient polític en què es produí l'incendi i conté una copiosa documentació relativa als inculpats a l'afer i a la relació dels dirigents nazis en l'incendi acabant amb les conclusions següents:

CONCLUSIONS PRELIMINARS

¿SON CULPABLES TORGLER, DIMITROF, TANEF I POPOF?

La Comissió:

Considerant que les raons sobre les quals s'ha deduït la intervenció del Partit Comunista, a base de la pretesa afiliació de Van der Lubbe a aquest Partit i la pretesa troballa de documents a la «Karl Liebneckt-Haus», són, la primera, contrària a la veritat i la segona, contrària a tota verosimilitud,

Considerant especialment que un acte de terrorisme contra el Reichstag era d'una manera formal i evident contrari tant a la doctrina com als interessos del Partit Comunista,

Considerant la inverosimilitud d'una participació dels acusats en l'incendi, per la introducció del material incendiari,

Considerant, en darrer lloc, els informes rebuts sobre la moralitat de dits acusats,

Estima que segons tota la documentació que actualment té en mans, els quatre inculpats han d'ésser considerats no solament com a innocents, sinó com a completament aliens a la realització del crim de què se'ls acusa.

VAN DER LUBBE HA FOGUT OBRAR SOL?

La Comissió:

Considerant el poc temps emprat per cremar foc al Reichstag,

Considerant la multiplicitat de fogars descoberts i de la distància d'ella entre si,

Considerant la quantitat, el volum i el pes del material d'incendi, que verosimilment ha pogut ésser utilitzat,

Considerant la ignorància de l'indret i la mitja ceguera de Van der Lubbe,

Estima que tots els documents, els testimonis i les informacions que posseeix tendeixen a provar que Van der Lubbe no ha pogut obrar sol.

CONCLUSIONS GENERALS

Amb relació a l'enquesta que ha procedit, la Comissió formula les conclusions següents:

1. Que Van der Lubbe no era membre del Partit Comunista, sinó, al contrari, adversari d'aquest partit.

Que no és possible de trobar cap relació entre el Partit Comunista i l'incendi del Reichstag.

Que els inculpats Dimitrof, Popof i Tanef han d'ésser considerats, no solament com a innocents, sinó com a absolutament aliens a la realització del crim de què se'ls fa culpables.

2. Que els documents, els testimonis i les altres informacions tendeixen a establir que Van der Lubbe no ha pogut cometre el crim sol.

3. Que l'examen de tots els mitjans d'entrar al Reichstag o de sortir-ne, fa molt probable que els incendiaris hagin utilitzat el passatge subterrani que va del Reichstag al Palau del seu President.

4. Que aquest incendi, produït durant el periode polític analitzat, ha constituït un avantatge considerable per al partit nacional-socialista.

Que per aquestes i altres raons, hi ha greus motius per a sospitar que el Reichstag ha estat incendiat per o a la instigació de les personalitats dirigents del Partit nacional-socialista.

La Comissió considera que tot organisme judicial que tingui competència en aquest afer haurà normalment d'examinar aquestes sospites.

Si durant o després del procés de Leipzig la Comissió considera útil de reunir-se novament a fi de prendre en consideració els fets posats en clar durant les sessions o qualsevol altre fet que es produeixi, la Comissió estima que convindria convocar-la per una segona vegada, a fi de preparar un informe sobre la base dels fets nous.

(Continuarà.)

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Trimestre. . . 2'50 ptes.
Semestre. . . 4'50 „
Any . . . . . 8'00 „

JUSTICIA SOCIAL

Redacció i Administració:
Primer de Maig, núm. 7
Telèfon núm. 11482
BARCELONA

Els obrers mercantils a la lluita

Per primera vegada a la història del proletariat català veiem els treballadors mercantils preparar-se, amb una solidaritat remarcable, per a la lluita.

Aquesta solidaritat i l'entusiasme amb què els obrers del comerç han plantejat llurs reivindicacions, són encara més remarcables si tenim en compte l'apatia i la repugnància que sempre havien demostrat per a intervenir a les lluites de classe.

Són llunyans els temps en què els dependents creien ésser *classe mitja*. Ja fa temps que la misèria i els abusos dels patrons havien desvetllat en ells la seva consciència de classe, però aquella apatia i aquella repugnància, provocades per circumstàncies especials, els havien impedir fer allò que llur consciència ja els dictava: llançar-se a la lluita.

Ho han fet ara.

La manca de preparació dels dependents per a la lluita potser faria pensar amb pessimisme en el resultat del plet plantejat, si no fos evident que aquella manca de preparació serà suplida per l'entusiasme.

Els dependents no han reeixit en el seu primer pas, i veiem com això, en lloc de descoratjar-los, els ha esperonat. Avui depèn d'ells, i de ningú més, que les bases del major presentades a la Patronal siguin aprovades.

Si guanyen, a més del guany material que suposa l'aprovació de les bases, hauran anorreat la burgesia que els menysprea i els tracta com a éssers inferiors. Seran respectats i, vencedors, tots els camins els seran oberts per a les lluites futures. Si perden seguiran arrossegant la seva vida miserable.

Es probable que calgui anar a la vaga.

La burgesia no sap encara què és una vaga de dependents. Si hé un xic alarmada, mira amb escepticisme la presentació de l'ofici de vaga. No creu els dependents capaços de declarar-la i de mantenir-la.

I els dependents veuen ja que la vaga seria un mitjà de convèncer els més reacis, perquè tots els negocis serien paralitzats.

Si els obrers mercantils mantenen llur entusiasme, si no trenquen llur solidaritat, la victòria és seva, perquè la paralització de tot el comerç obligaria la burgesia a capitular.

Joventut Socialista de Catalunya

BIBLIOTECA DE LA JOVENTUT

En la darrera reunió del Comitè executiu d'aquesta Joventut es tractà de la conveniència d'organitzar una biblioteca pròpia de la Joventut per ampliar els estudis que a tots ens són necessaris. Per arribar a complir aquesta finalitat, els elements del Comitè s'oferiren espontàniament a col·laborar en l'organització d'aquesta biblioteca aportant un parell de llibres cada un. Fem extensiva aquesta actitud a tots els companys de la nostra entitat, convençuts que la nostra iniciativa serà corresposta degudament. A advertir que els llibres donats poden ésser de caràcter polític, social, econòmic preferentment.

Esperem l'aportació de tots els companys.

AVUI, SEGONA LLIÇO DEL CURS D'ECONOMIA

Avui, a dos quarts de vuit del vespre, tindrà lloc la segona lliçó d'Economia Política a càrrec del company R. Folch i Capdevila, a l'aula 27 en la qual es tractarà el següent tema: L'economia política i social en la història. Naixement de l'Economia com a ciència al segle XVIII.

DISTRICTES II I VII

Les Seccions de Barcelona dels Districtes II i VII posen en coneixement dels afiliats a la U. G. T., que han instal·lat llur estatge comú al carrer d'Angeles López de Ayala, 10, principal, segona, Hostafrancs, que posen a llur disposició.

Crèdit i Previsió

SOCIETAT COOPERATIVA
Corts, 678, 1.er - Tel. 16871

L'objecte de la Societat es practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

EXCURSIO MATINAL

Organitzada per la Secció excursionista de la Joventut Socialista, diumenge vinent es realitzarà una excursió matinal a Santa Creu d'Olorde.

Es sortirà a les set del matí de la Plaça Catalunya, a l'entrada dels ferrocarrils.

Poden concórrer a dita excursió tots els companys i companyes de la U. S. C. i de la U. G. T. proveïts del corresponent esmorzar. L'hora d'arribada serà a la una del migdia.

Campanya electoral

DISTRICTES VI I VII

El proper dijous, dia 11, a les deu de la nit

GRAN MITING

a l'estatge social (carrer Angela López de Ayala, 10).

Oradors: Boira, Olarte, Viladomat, Fronjosà.

Presidirà Jover Brujau.

Lonx de fraternitat

Al passatge d'Escudillers, número 1, local social de la «Unió General de Cuiners de Barcelona i el seu radi», va celebrar-se la festa amb què la Comissió organitzadora del Festival de socorsos al sense feina va obsequiar els que l'havien ajudat en aquest festival celebrat al saló del «Nou Món».

El company Alfred Flores digué unes paraules per a oferir l'acte.

Joan de Landa, l'actor cinematogràfic, va oferir el seu ajut a la Unió General de Cuiners.

A continuació va parlar el company Comorera, president del Comitè Executiu de la U. S. C., el qual va manifestar la seva satisfacció per l'acte que es realitzava, perquè s'hi reflexava la satisfacció íntima que tots els assistents sentien per haver ajudat a donar brillantor al festival organitzat per la Unió General de Cuiners.

Remarcà que calia no oblidar aquelles llars envaïdes pel dolor i per la misèria; les llars dels companys assassinats pels faistes al servei de la burgesia.

El company Vila Cuenca, en nom del secretariat de la U. G. T. va dir que era un orgull per a l'organització veure aquesta entitat que fundada no fa gaire temps, té ja un nombre tan considerable d'associats i ha realitzat una tasca tan important. Remarcà que els dirigents han interpretat fidelment els principis doctrinals de la U. G. T., i per això la seva tasca ha estat tan eficaç. Atacà noblement, però amb energia, els conspiradors de la F. A. I.

Tots els oradors foren llargament aplaudits.

L'acte va acabar en mig de l'entusiasme més gran.

LLIBRES

Francesc Trabal: «Hi ha homes que ploren perquè el sol es pon». — Edicions «A tot vent», vol. 59. Badalona, 1933.

Francesc Trabal és un autèntic humorista de fina sensibilitat i impregnat de les essències de la modernitat de semi-darrera hora. La seva literatura intelligent dringa sempre al so de la més pura alegria. No és un autor fàcil. D'entre la seva producció hi ha coses d'un valor innegable que han collocat el nom del seu autor en un lloc apreciable de la literatura catalana de cara al món. Subtil en tot moment, la seva obra és mordaç enmig del vel d'aparent cosa fútil.

Però la novella «Hi ha homes que ploren perquè el sol es pon» no ha d'afegir cap nova glòria a Francesc Trabal. Posseeix totes les qualitats de l'autor, però s'ha decantat massa cap a la comicitat i, per altra banda, l'argument no té una gran consistència. Malgrat això, és un llibre remarcable i recomanable a totes les persones intelligents que vulguin gustar una lectura graciosa.

J. R. i T.

En la mort del company Alex Castell

Amb ell ha desaparegut un gran cor. Ple de generositat, d'abnegació i de bondat, ara que l'hem perdut serà quan amb la seva falta veurem exactament el molt que valia. Ell era tota una voluntat que havia sabut suportar, com a conseqüència de tants anys de lluita, tota mena d'atacs injuriosos, sempre injustificats. Malgrat totes les campanyes de difamació que havia sofert, no havien mai estat per a ell una excusa per a regatejar la seva força, el seu saber. Adhuc havia sabut, en amargues hores, comprometre generosament els seus interessos a la disposició dels treballadors, servint de garantia pel pa dels obrers en època del famós locle-out.

Ara que no el podrem comptar entre nosaltres, serà quan més a prop el voldrem, perquè ell no mançava allà on hi havia gemeca, fatics i misèria. Ell tenia sempre paraules de consol pels altres, i una envejable conformitat quan anaven per a ell les angúnies i els desenganys, que no aconseguiren mai fer-lo defallir.

El company Castells era lluitador, intelligent i sempre jove, amb tot i els seus 66 anys, els quals no li feren perdre la fe i l'entusiasme. Socialista de sempre, era un suport ferm de la classe treballadora.

El buit que ell deixa serà difícil d'omplir. Homes de la seva voluntat i abnegació costa molt de poder arribar a igualar-los.

JOSEP TORRENTGENEROS

Roda de Ter, 29, 1, 33.

ASSEMBLEA DE CONSTITUCIÓ DE LA COOPERATIVA GENERAL DE CONSUM DE BARCELONA

Demà, diumenge, dia 5, a les onze del matí, conforme ha estat anunciat particularment a tots els adherits, tindrà lloc a la Casa del Poble de Barcelona, l'Assemblea definitiva de constitució de la Cooperativa General de Consum de Barcelona, assemblea que s'anuncia molt interessant atès el nombre d'adherits que hi han promès llur assistència i l'interès que hi ha per discutir el projecte d'Estatuts elaborat per la Comissió organitzadora. En aquesta mateixa Assemblea es nomenarà el Consell administratiu de l'entitat i es fixarà la data inaugural de les operacions socials.

ACLARINT CONCEPTES

Els Sòkols i la democràcia txeca

Aquests dies, amb motiu dels incidents de tots ben coneguts, ha sortit algú que a la premsa esquerrana, indignant-se contra certes comparacions que algú altre amb un exces de bona fe ha volgut establir, ha volgut presentar el sokols txecs com un model i com un instrument pur de democràcia. La cosa, en si, no té realment molta importancia, però creiem que un dia o altre cal esvair aquest concepte idíl·lic de la democràcia txeca i dels sòkols que es té en certs sectors intellectuals i petit burgesos de casa nostra.

La nació txeca no és, lamentablement, cap excepció en el conjunt desgutarrat i poca-solta de l'Europa d'avui dia. Allí com arreu, els interessos capitalistes, juguen el paper decisiu, i allí, com a tot altre país, la classe treballadora està subjecte a salaris de fam, com a les mines de Silèsia, i a règims de treballs forçats com a les fàbriques Bat'a. Txecoslovàquia, malauradament per ella i per tots plegats, no és cap oasi en el conjunt feixista i prefeixista de l'Europa central. Totes les circumstàncies històriques hi són i sols és la figura del socialista Masaryk qui aguanta un equilibri inestable que no pot durar gaire.

En aquest ambient, els sòkols, avui dia, són una força netament reaccionària, a la disposició dels terratinents i dels grans capitalistes. Els sòkols, fundats per Miroslav Tyrs a mitjans del segle passat per un objectiu nacionalista, han perdut avui dia, aconseguida la independència del poble txec, llur impuls inicial, llur raó d'ésser i sota de llur aparença gimnàstica i esportiva, s'hi amaga una organització militarítzada al servei de la reacció. Aquesta orientació reaccionària no és d'ara; l'han tingut sempre. Llurs dirigents han estat de sempre grans burgesos i terratinents; llurs components son petits burgesos i camperols ignorants i fanàtics. Cap obrer conscient de la seva classe en forma part d'ençà que en 1896 la direcció dels sòkols expulsà tots aquells que havien votat els candidats socialistes, fet que provocà la fundació de l'organització dels «Gimnastes obrers txecs», formidable institució esportiva i defensiva de la classe obrera txeca, que aplega avui prop de 150.000 membres i que ofereix una feliç contrapartida als «sòkols» reaccionaris.

Heus aci, simplement, la veritat sobre l'organització dels «sòkols». Esperem que serà d'alguna utilitat.

Arabs i jueus, víctimes de l'imperialisme britànic

A Palestina s'han produït unes topades entre els àrabs i la policia britànica.

Les informacions, d'origen britànic, ens diuen que els disturbis han estat motivats espontàniament per l'oposició que els àrabs fan a la immigració jueva.

Diuen: «*...aquests incidents demostren que els àrabs, despres dels fets sagnants de 1929 segueixen irreductibles en llur antisemitisme.*

Si es vulgues instal·lar a Palestina els jueus alemanys que volen instal·lar-s'hi, la Gran Bretanya seria obligada a mantenir-hi un exèrcit considerable.»

La veritat és que aquesta oposició dels àrabs a la instal·lació dels jueus a Palestina és inspirada i estimulada per la Gran Bretanya, que se'n serveix com a pretext per a posar traves a la immigració jueva.

El proletariat jueu de Palestina, que forma la major part de la població israelita del país, està organitzat en tres partits de classe que actuen amb una cordialitat absoluta amb el proletariat àrab.

Els fets han demostrat que la immigració jueva ha enriquit el país i ha elevat el nivell de vida dels obrers àrabs. I aquests conviuen cordialment amb els obrers jueus.

L'organització sionista burgesa, per raons fàcils de comprendre, fa esforços per a viure en relacions harmòniques amb els àrabs.

Són només els grans propietaris àrabs els que esporàdicament, esperonats secretament per la Gran Bretanya, protesten de la immigració jueva amb arguments puerils i sense fonament.

I llurs protestes serveixen de pretext a la Gran Bretanya per a posar obstacles a l'establiment dels jueus a Palestina, perquè la prosperitat d'aquest país — iniciada amb una gran embranzida — perjudicaria els interessos britànics de l'India.

El *Mandat* que régula i controla la formació de la Llar Nacional Jueva, fou concedit a contracor. El sionisme forma, dins el poble jueu, una força que durant la guerra la Gran Bretanya volgue utilitzar a favor seu. En demanà l'ajut i el va obtenir a canvi de garantir la formació de la Llar Nacional Jueva.

La Gran Bretanya no va tenir en compte la tenacitat i la intelligència dels jueus, qualitats que havien de fer que, a desgrat de tot, aquella Llar fos una realitat i no una ficció.

I ara, per tal de destruir l'obra iniciada, l'imperialisme britànic provoca aquestes lluites fratricides entre àrabs i jueus.

SECCIO BARCELONA VELLA

Aquesta Secció, està organitzant la seva Biblioteca, amb préstec de llibres a domicili.

Esperem de tots els companys, que dintre els seus mitjans, ajudaran a enriquir la Biblioteca, amb llurs donatius. Oportunament anunciarem els dies de lliurament i rebuda de llibres.

Un altre crim

Dimecres fou assassinat un altre company nostre, Ameli Voces Pablo, de la Secció de Tramviaires de la U. G. T. Les bales de la F. A. I. porten ja cinc vides segades en plena activitat a favor de l'emancipació proletària. Quan de temps durarà això?

El desventurat company deixa tres fills, el més gran de vuit anys. Malgrat se sàpiga d'on han vingut els trets, no es coneixen, per ara, els motius precisos que han estat la causa d'aquest assassinat.

El company Voces era home d'una formalitat palesada en diferentes ocasions. No se li coneixien enemics personals

S'ha d'acabar ja que en nom d'obrerisme es cometin aquests actes vandàlics que ens fan recordar els temps bàrbars. S'imposa una reacció per part de tots; les autoritats en primer lloc, però nosaltres en darrer terme. Car a fi de comptes, ningú com nosaltres sabrà saldar millor els deutes que tenim pendents.

* * *

Dijous tingué lloc l'enterrament del company Voces. Hi acudiren nombroses representacions sindicals i polítiques.

A la Secció de Tramviaris de la U. G. T., a la família, el nostre condol.

Campanya electoral

DISTRICTE VIII

El vinent dissabte, dia 11, a les deu del vespre,

GRAN MITING

Oradors: Fàbregas, Escorza, Rossell Montané, Comorera i Folch i Capdevila.

Bar Cerveseria "La Polsaguera"
"Casa Quimet"
Menjars casolans esplèndidament servits a preus sumament econòmics
Excel·lent degustació de cervesa amb les seves corresponents tapes
ESMERAT servei en tota mena d'aperitius, licors, café, xocolata, etc.
Estació i sala d'espera de la línea d'Autocars de Martorell
"La Polsaguera"
RONDA UNIVERSITAT, 8
TEL. 11726
NOTA: Als afiliats de la U. S. C. se'ls farà un descompte del 10 %, mitjançant la presentació del carnet.

Editorial Cooperativa Popular - Rosselló, 84 - Telèfon 35490 - BARCELONA